

PO SNEGU BLODEČI, NA SPREVOD KESNEČI

Na vijest o smrti B.L.

Prazna hiža, čisto prazna, škatulasto prazna:
sa luknjasta, skuzmana, zvuzlana, zacafutana;
z blata scopana, z ritka zritana, prazna i počkomeča.
Plebanuš ju je z križecom zaobišiel. Ajngel ju je
pozabil. Kaj je to za hižu? Hiža brez križa, nit
duha, niti duhe. Čemer čemerni, ništ i nikaj je to!
"Oj, ti domek zlatni i hižica moja..."

Vežda pak blato pršči po skupem limu! Brenči mašina.
Joj, gdi su škornje za kalna dvorišča, za grobja i
cirkvišča; pogleč to blato kakti kolomaz, kak slivov
pekmez, takva kaljuga, i gdi je zresma
pravi reklec za peklec, kam se bumo skopitnuli,
ako se nešče spunta, nešče zajafče, ako kakvo živinče
zleti z kosmate huste. Puno je toga v tem kraju,
a puti naskočljivi, jarugasti i nikakvi.

Panonia inferior, još navek, krezuba kujsa, kokot
pod lokot, kervava kuna zlatica: zrajtano i zakartano,
se skupa za tri krajcara.

Je, a negda, kak je to bilo? Gizdavo! Negda! Ve samo:
"deždvena megl, megl, meglena selendra".

Stakleno čez steklo gledim i prežmerkavam.
Visoko drevje, golo drevje, smrznuli su se ftiči,
a granje cimbolanče. Imala bi o tomu kojekaj spelati,
al šutim kak pod zapoved. Pri nas je zazorno, takorekuč,
o smrtnoj bolečini se spominati. A zbilja, kaj za reči?
V zimskom oblačju škrakljaju neakve divlje žile:
pada sneg kak je nori, jako zgodno za kotrige,
šteri vre škriplju kak stare hegede, hehehe.
No, morti i nami je vreme? Pinklec na panklec, pak
hitro, pobešce, vu nebeske orsage!

Kakti: iskati nam je **“vračstvo nebeske prigledbe”**?

A, jega takvoga? Jeje? /Reči, zreči, kaj čkomiš?!/.

Bez kažiputa, kroz selo. Spitavaš: Kudbi-kambi?

Nišče ništ ne zna, sami beklavci, trotli, a babe
stoje kak drevene Marije! Je taj svet z dreka zdelan?

I onda: kaj smo čineči? NA SPREVOD SMO KESNEČI!!

Kaj veliš: Je bolje imati kompas il dober glas?

Ja mislim tretje: briga nas za leda, spod mehkoga pleda!

Samo bi noro stvorenje vezda išlo na “daleke pute”...

Žena Boža, kam si otprhnula, shlapela, kam si se
zmeknula? V kakov prah, kakve zvezde i kakvo
ničkovinje?

Kaj misliš da je lahko se svoje grehe prtiti
na jedini grbi, čez belu zimsku puščavu, čez
skorelu gustu mleč?

Sim stari svet, ves luknjav, fkrižgledeči, a tam:
vekvečni i negibuči **“stari jezni Bog”**, neskazljiv,
i na tem mestu pretrgne ti se olovka.

Pričmariš cigaretlinima / zadnji je krat najslajši!/
i onda, najemput, zasipučeš od smeha!

Vezda znam kaj si vidla: Smrt sedi v središču, na
ničijoj zemlji, huda, pikeča, grda kak morsko prase.

Kiselo mu se smeješ: gujdeku, bedastoči. Jerbo:

“Če nemrem pisati, i bolje mi je vmreti!” Tak veliš?

I tak narediš, po svoje, kak navek. Potlam je došla
sestra, zeprana, poflešana, kruta, i zluftala je sobu:
kaj nebi nešče, kakti, od tvoga dima brehotal.

A Boža žena, kaj moguče je samo tak, z čista mira,
zažmereti, v smrti vu snu? Na vrelem dlanu kakti pahulka

kopneti, cureti, kapati-tok, tok, flap- e r g o,
počuj-me, dok sneg curi v stožasti zimski trap:

“Što u Njemu znači moja mala kap?”

Siječnja, 2003.

* Citirani su: međimurska narodna, M. Krleža, J. Habdelić, C. Zlobec, B. Loborec, D. Cesarić, B. Jelušić